

DOTZE FICCIONS SOBRE EL FUTUR D'EUROPA

Rondalla de la matança

Martí Sales

Pau Badia

En un poblet de les muntanyes

a les escorrialles espirituals d'Europa

cada hivern s'hi fa la matança

quan el fred ve i tot ho tomba

és un poblet ben a la seva

se senten d'allà dalt la gent

ni de Porto ni de Ginebra

ni de Madrid o del Conflent

ni saben quins temes es tracten

al parlament europeu

els cau molt lluny la mandanga

aquella sense cap ni peus

no saben que hi campa l'ultra-dreta

no saben que el Brexit hi topa

no saben que ni que ho sabessin

no hi podrien fer res

governos

i pobles

desaparellats

com mitjons són l'Europa d'ara

sempre a contrapeu i a remolc

dels desastres

el desgavell

però de la tele no s'escapen

al vespre després d'ensulfatar

i tancar les bèsties rematen

la jornada des del sofà

i miren qualsevol dels programes

si fa no fa tots són iguals

a cada canal s'escriu

i el cristo és descomunal

no fan gaire cas als estels

la terra i l'univers els tracten

de tu a tu

no es miren el cel

embadalits
perquè no els fa falta
quina pretensió creure que la terra
era el centre de tot plegat
com ara
és de carallots pensar que només
al nostre planeta tot té sentit
i sensibilitat
que la resta és
un cosmos absurd immens i buit
són quatre gats ben avinguts
tres mafiosos vuit mestresses
uns quants vellets i els nouvinguts
els de Barcelona sense esma
de tornar el diumenge a ciutat
resen secretament que nevi
i el poblet quedi ben colgat
botifarra negra a la brasa
i vi de la vinya del costat
un arròs amb el que culls de l'hort
un grapat de mongetes alls tendres
i mig conill un tall de cansalada
que et regala el pagès amic
un enciam mai tocat per l'aigua
— meravella només igualada

per peix mai no tocat pel gel—
el foc que s'enfila com un dimoni
i escalfa la caseta enfredorida
allà dalt tot són luxes

mai passa

l'alemanya Stefi

ja és una més amb tanta empenta

com els ancestres vilatans

ella ha aixecat tota soleta

corral hivernacle i tres infants

diuen que són fills del pastor

en Josep un noi molt trempat

i potser sí o potser no

l'Stefi narinant

ara acull d'Alemanya dos minyons

dels que en diuen problemàtics

els cuida i s'amanseixen

fa miracles de balneari
l'aire dels cims

obliden penes

i amb treballs també les pantalles

se'ls desenganxen dels dits

com els traumes i els abusos

que havien patit de petits

tresquen amb el ramat per prats

i comes

s'empaiten i s'abandonen

l'Agustina i en Marcelino

institució viva del poble

els conviden a la piscina

i és permanent el bateig

en l'alegria

el xipolleig

d'un altra vida possible

però si poden s'escapen

fugen a Berlin fent dit

quin sidral

es foten de tot

follen pels descosits

roben

dormen al carrer fins que tornen

al poblet també hi ha un poeta

el cervell li va a mil per hora

té terra als versos i mai frena

enfonya síl·labes com qui planta

trumfes i li'n surten poemes

que han caçat mots entre les arrels

per obagues i avencs

paraules com
grapal
carrigal
agaliu
la llengua a la punta dels dits
i els ulls inquietes salten del llibre
Kill all the normies al paisatge
de *El cor quiet* al Montmagastre
del Carner tot reble que vibra
als fatxes que es posen de moda
pertot i tothom els fa nosa
amb el llapis pren quatre notes
del que li dicten les abelles
brunzidores
fan de l'om núvol
sorollós i de l'umeboshi encanteri
els lladruccs els tractors la serra
elèctrica els esquellots la piuladissa
els crits de la mainada veïna
diuen que aquí si t'hi fixes bé
pots arribar a sentir com neix el vent
tot li entra per la porta oberta
del poema perquè

sí

això no està escrit en prosa

sí

així també es pot pensar

comptant síl·labes fent rimar

deixant que passi el que no toca

sí

això és un poema rimat visca el reble i jugar amb la llengua

visca el vers entortolligat

i rumiar rebregant la llengua

si aquest poema es tradueix

visca l'esforç del traductor

benvingut el que hi afegeix

perquè els versos tinguin color

perquè s'hi trobi un nou sentit

que l'escriptura es multipliqui

que hi fiqui l'atzar cullerada

que es defugi el pensament típic

que el nou poema sigui casa

nova que d'aquests versos surtin

fruits estranys verins melmelades

d'àvies rares campí qui pugui

de llengua empeltada escampada

alliberada i renascuda
si hem de pertànyer a una cultura
que sigui un mar de llengües i afectes
diferentes fora malures
de puresa i vides perfectes
el poeta no ve a la matança
però alguns arriben el dia abans
l'endemà quan és fosc encara
i la son impedeix al gall cantar
el poblet encén llums i posa
la cafetera al foc
desperta
qui fa el ronso
lleganyes fora
tres bots i cap a la nit freda
seguint el rastre del propi baf
una premonició umbilical
com la de Donnie Darko
s'encaminen a ca l'Stefi
és tradició que ve de lluny
matar al porc plegats a la plaça
fa cinc-cents anys que es fa en públic
des de la reconquesta

des de l'expulsió dels jueus
per demostrar qui és cristià vell
el porc que segrega
el porc frontera animal
el porc nostre santificat a cada plat
des de llavors
abans no
abans era una carn més
sense significat
no era símbol
només bèstia
també per comprovar
les habilitats i les pors
dels nouvinguts de la família
qui s'arronsa al netejar budells
qui saliva amb el perol bullent
qui s'esgarrifa amb els esgüells
qui lliga sobrassada amb les dents
a Amèrica no hi havia porca des de la Gomera el 1493
Cristòfol Colom va dur-ne vuit
van menjar-se llangardaixos
pinyes mandioca nous i ocells
van multiplicar-se rapidíssim

i amb la grip que covaven
van matar un milió i mig d'indis
L'Stefi té l'acorador a la mà
l'Stefi sap molt bé com fer-s'ho
guanyats el poble i els barons
ara comanda la matança
i endreça a tothom a les tasques
el porc resisteix s'ho veu a venir
l'han d'agafar fort entre sis
l'acorador no falla el tall
la sang borbolleja directa
a la galleda negra
a doll
li passen el bufador pertot
la pell cremada omple el garatge
de ferum de socarrim bestial
de seguida es comença a escorxar
tot mata el fred ningú para quiet
els petits al camp amb la mànega
buiden la tripa
a dins els grans
espellen tallen i separen
primer cap peus i espinada

fora budells

el cor i el fetge

penjats de la pròpia mantellina

després filet costellam llom

espatlles i ventresca

del cap galtes orelles i morro

cuixes i espatlles desossades

es guarda el greix per l'embotit

i per fer llard

aleshores

picar les carns barrejar-les

«de genollons

amb les dues mans

i fins que el cul suï», que deia

en Mesquida a *Llefre de tu*

salpebrar-les

especiar-les

embotir-les

penjar-les

i de pet a la taula parada

a celebrar l'esllomada

després de la matança

se celebra la matança

després de la matança

ningú pregunta

què queda del porc?

tothom s'atipa feliç

després de la història

ningú pregunta

què queda del món?

s'hi viu i ja està

després de la guerra

ningú pregunta

què queda del país?

es malda per sobreviure

després d'Europa

ningú pregunta

què queda d'Europa?

tothom està distret

la resposta sempre serà tot i res

tot s'aprofita i res no es perd

tot canvia de forma i de nom

on no hi ha sang

no s'hi fan botifarres

la carn serà carn

i la courem amb el propi greix

ens fotrem un bon tiberi
per celebrar el que sigui
victòria o ensulsiada
el que queda o el que hem perdut
potser ens farem vegetarians
potser acabaran les matances
els porcs camparan lliures
i deixaran de ser frontera
potser Europa perdrà el seu nom
escorxada per passar l'hivern
potser el sobreviurem amb l'embotit
de la matança
amb la carn seca
de l'esperança
amb el cos tirat
endavant per equilibrar
la balança de les penes passades
i de les cultures marcides
quan ens haurem polit el rebost
quan del passat no en quedin ni les engrunes
quan tota la nostra carn sigui memòria
o quan la desmemòria ho destroni tot
quan un continent pugui tornar a ser només

terra fètil

recer

i possibilitat

podrem començar una nova rondalla

Diari rellegit i reescrit en primera i tercera persona

Mireia Sallarès

El mar gris

Eluned Gramich

Dos bitllets a Namíbia

Djaimilia Pereira de Almeida

Reflexions sobre el futur d'Europa des d'una avioneta
laosiana

Irene Solà

La ficció europea

Cristina Morales

El sistema de signes de Sala-Babot

Borja Bagunyà

L'odi

Kallia Papadaki

Dues lletres

Nina Yargekov

Poemes sobre Europa

Juana Adcock

Cap a Europa

Petar Matovič

Europa està perduda

Kate Tempest

Rondalla de la matança

Martí Sales

Martí Sales

Martí Sales és llicenciat en Literatura Comparada. Ha fet discos amb Els Surfing Sirles i ha dirigit festivals de poesia com el Festival de Poesia de Barcelona i el de la Fundació Palau. També ha traduït John Fante, Kurt Vonnegut i John Berger, entre d'altres autors, i ha escrit cinc llibres (*Huckleberry Finn*, *Dies feliços a la presó*, *Ara és el moment*, *Principi d'incertesa* i *La cremallera*).